

Sygn. akt VIII Ka 357/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący **SSO Przemysław Wasilewski**

Protokolant Teresa Lasota

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku Ewy Minor-Olszewskiej

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2013 roku

sprawy K. Ś.

oskarżonego o czyn z art. 91 § 4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.;

na skutek apelacji wniesionej przez Urząd Celny w Białymstoku

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 06 marca 2013 roku, sygnatura akt VII K 53/13

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

K. Ś. został oskarżony o to, że : w dniu 10.10.2012 r. na ul. (...)w (...), przewoził samochodem marki (...)o nr rej. (...)oraz przechowywał w piwnicy nr 70 przy ul. (...), towar nieoznaczony znakami akcyzy, o którym wiedział, że został sprowadzony z zagranicy bez zgłoszenia celnego i przestawienia organowi celnemu, w postaci 1250 paczek papierosów różnych marek, na którym ciążyą należności celne w kwocie 576 zł oraz należności podatkowe w wysokości 20121 zł, w tym podatek od towarów i usług w kwocie 4058 zł, podatek akcyzowy w kwocie 16063 zł,

tj. o czyn z art. 91 § 4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 6 marca 2013 r. w sprawie o sygn. akt VII K 53/13 oskarżony K. Ś. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 91 § 4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. został skazany zaś na mocy art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzono mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych grzywny przyjmując, że wartość jednej stawki dziennej grzywny jest równa kwocie 70 (siedemdziesięciu) złotych.

Na mocy art. 30 § 2 k.k.s., art. 29 pkt 4 k.k.s., art. 31 § 6 k.k.s. orzeczono przepadek dowodów rzeczowych w postaci wyrobów tytoniowych szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 2 pod poz. 1-4 na karcie 89 akt sprawy zarządzając ich zniszczenie.

Zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego w Białymstoku) kwotę 700 złotych tytułem opłaty i 80 złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych oraz zwolniono oskarżonego od kosztów zniszczenia dowodów rzeczowych, których przepadek i zniszczenie orzeczono w pkt. II wyroku.

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. w zw. z art. 133 § 1 k.k.s. Urząd Celny zaskarżył wyżej wymieniony wyrok na niekorzyść K. Ś., w części dotyczącej orzeczenia kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 70 złotych.

Powołując się na art. 438 pkt 4 k.p.k. i art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zarzucił temu wyrokowi rażącą niewspółmierność orzeczonej kary grzywny w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu.

Stawiając powyższy zarzut na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia kary grzywny poprzez znaczne zaostrzenie orzeczonej wobec w/w oskarżonego kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Urzędu Celnego, jako oczywiście bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie podzielił sformułowanych w niej zarzutów, ani argumentacji przytoczonej na jej poparcie.

Bezspornym jest, czego nie kwestionuje również i skarżący, iż Sąd Rejonowy analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy, wyciągnął trafne i logiczne wnioski, co do winy oskarżonego oraz okoliczności faktycznych czynu.

Apelacja Urzędu Celnego ogranicza się jedynie do zakwestionowania orzeczonej w stosunku do jego osoby kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 70 złotych, która w ocenie skarżącego jest rażąco niewspółmierna w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Zgodnie z istniejącą w orzecznictwie i piśmiennictwie definicją rażąca niewspółmierność zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I Instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (wyrok Sądu Najwyższego z 14 listopada 1973 r., o sygn. III KR 254/73, opub. OSNPG 1974, Nr 3-4, poz. 51). Niewspółmierność kary zachodziłaby wówczas, gdy zastosowana w niniejszej sprawie kara, wymierzona za przypisane oskarżonemu przestępstwo, nie odzwierciedlałaby należycie stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynu oraz nie uwzględniałaby w wystarczającej mierze celów kary (wyrok Sądu Najwyższego z 30 listopada 1990 r., o sygn. WR 363/90, opub. OSNKW 1991, Nr 7-9, poz. 39). Uznaje się również, że zarzut rażącej niewspółmierności, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieszcząca się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia czynu zabronionego, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy w odczuciu społecznym jest karą niesprawiedliwą (wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 1985 r. o sygn. V KRN 178/85, opub. OSNKW 1985, Nr 7-8, poz. 60).

Zgodnie z art. 12 § 2 k.k.s. Sąd wymierza karę według swego uznania, w granicach przewidzianych przez kodeks, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W myśl art. 13 § 1 k.k.s. wymierzając karę Sąd uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków finansowych, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza wyrażoną skrucę. Ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Przez stosunki majątkowe i dochody rozumie się cały majątek i wszystkie dochody posiadane przez sprawcę. Stosunki majątkowe i dochody sprawcy ocenia się uwzględniając w szczególności jego stan rodzinny i wynikające z niego obowiązki ekonomiczne oraz ogół orzekanych wobec niego dolegliwości ekonomicznych.

Odnosząc powyższe teoretyczne rozważania do niniejszej sprawy należy stwierdzić, że rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego oraz finansowego, a także okoliczności i warunki osobiste, w tym sposób życia przed

popęlnieniem czynu zabronionego nie pozwala na przypisanie mu cech szczególnej karygodnoœci. Te okolicznoœci niewątpliwie wp³ywaj¹ na okreœlenie spo³ecznej szkodliwoœci czynu, któr¹ mo¿na okreœliæ jako œredni¹. Oskar¿ony K. Œ. przyzna³ siê do popęlnia zarzucanego mu czynu i wyrazi³ skruchê i ¿al z powodu jego popęlnienia, tłumacz¹c swoje postępowanie trudn¹ sytuacj¹ ¿yciow¹. Nie nale¿y tak¿e zapominaæ, ¿e oskar¿ony nie by³ nigdy wczeœniej karany, w tym za przestępstwa skarbowe (k. 69, 129), co stanowi niewątpliwie okolicznoœæ łagodz¹c¹ w/w. Bardzo trafnie S¹d I Instancji uwypukli³, ¿e w zwi¹zku z jego dotychczasow¹ niekaralnoœci¹ i jego w³asnymi twierdzeniami, ¿e nie wchodzi³ w konflikt z prawem, istnieje uzasadnione przypuszczenie, ¿e nigdy wczeœniej nie dopuœci³ siê czynu tego rodzaju, jaki zosta³ mu postawiony w niniejszym postępowaniu. Tak¿e podkreœlany przez S¹d I Instancji motyw dzia³añ oskar¿onego, spowodowany jego trudn¹ sytuacj¹ materialn¹ równie¿ w ocenie S¹du Odwo³awczego jest w pe³ni wiarygodny.

Zgodnie z treœci¹ art. 23 k.k.s. wymierzaj¹c karê grzywny S¹d okreœla liczbê stawek oraz wysokoœæ jednej stawki, przy czym najni¿sza liczba stawek wynosi 10, najwy¿sza 720, przy czym wysokoœæ jednej stawki dziennej nie mo¿e byæ ni¿sza od jednej trzydziestej czêœci minimalnego wynagrodzenia ani przekraczaæ jej czterystukrotnoœci.

Podkreœliæ nale¿y, ¿e oskar¿ony prowadzi ustabilizowany tryb ¿ycia, posiada samochód, jest osob¹ bezrobotn¹, bez prawa do zasi³ku, nadto ma na utrzymaniu ma³oletnie dziecko (k. 102).

W ocenie S¹du Okrêgowego wymierzona przez S¹d I Instancji kara grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokoœci jednej stawki dziennej na kwotê 70 z³oty³ jest kar¹ adekwatn¹ do stopnia spo³ecznej szkodliwoœci czynu przypisanego oskar¿onemu, a nadto do stopnia jego winy, któr¹ jednoczeœnie spe³ni stawiane przed ni¹ cele zapobiegawcze i wychowawcze motywuj¹c oskar¿onego do przestrzegania w przysz³oœci przepisów prawa. Jednoczeœnie stanowiæ będzie ona rzeczywist¹ dolegliwoœæ za popęlnione przez oskar¿onego przestępstwo skarbowe, zapobiegaj¹c poczuciu bezkarnoœci. Nie mo¿na traciæ z pola widzenia, ¿e istotn¹, dodatkow¹ dolegliwoœci¹ dla w/w, wynikaj¹c¹ z rozstrzygniêcia jest utrata papierosów, których przepadek S¹d orzek³.

Z powy¿szych wzg³edów wyrok, jako s³uszny, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zosta³ utrzymany w mocy, zaœ apelacja oskar¿onego uznana za bezzasadn¹ w stopniu oczywistym.

Zaskar¿ony wyrok nie jest dotkniêty wadami, które powinny byæ brane przez S¹d Odwo³awczy z urzêdu.

Na mocy art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. kosztami procesu za postępowanie odwo³awcze obci¹¿ono Skarb Pañstwa.